

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ

Juha Herttuainen 1. tammikuuta 2022

Jälleen muistoja Mäkkylän ajoilta

Oli syksy 1976, kun siirsimme yhteistyökurssit Mäkkylästä pidettäväksi Tuusulan Onnelassa. Onnela oli siihen aikaan näkövammaisten lomakoti Tuusulanjärven rannalla. Mäkkylän kurssitilat oli muutettu asunnoksi, kun henkilökunta lisääntyi ja tarvitsi majoitustilaa.

Siihen aikaan ei ollut esikursseja, joilla nykyään etukäteen tutustutaan uusiin opaskoiran hakijoihin. Ensitapaaminen tapahtui Onnelassa, jossa koiria mallattiin ulkona tuleville käyttäjille. Päällikkömme Lasse oli erinomainen ihmistuntija, eikä hänen arvionsa yleensä mennyt pieleen. Hyvin vähän koiria jouduttiin vaihtamaan keskenään tai kierrättämään, jos muuten ei onnistunut.

Mäkkylän aikaan oli neljä yhteistyökurssia, kaksi keväällä ja kaksi syksyllä. Kouluttajien tuli luovuttaa kaksi koiraa joka kurssilta, siis yhteensä kahdeksan koiraa vuodessa. Kotikoulutuksia ei ollut, vaan koirakoiden tuli selvitä jatkossa omillaan. Hyvin harvoin jouduttiin suorittamaan lisäkoulutusta.

Talvet olivat toisenlaisia 70-luvulla. Kerran aloitettiin yhteistyökurssi marraskuussa. Edellisenä yönä oli satanut runsaasti lunta, eikä koirakon kanssa aina tiedetty, kuljettiinko tiellä vai pellolla. No, tiet aikanaan aurattiin ja päästiin pitämään kurssia tavanomaisella tavalla.

Siihen aikaan ei henkilökunnalla ollut säännöllisiä viikonloppuvapaita. Oli hoidettava myös koiratallilla olevat koirat ja mahdolliset pentueet pyhät ja arjet. Kurssilaiset täytyi jättää arkisin neljän jälkeen ja viikonloppuina oman onnensa nojaan. Ainoastaan puhelimitse tarkistettiin sovittuina aikoina, että kaikki olivat koirineen paikalla.

Ainakin lauantaisin Onnelassa lämmitettiin asiakkaita varten sauna. Sauna sijaitsi rannassa ja sinne johti pitkät portaat. Jollakin lumisella kurssilla oli taas tiedossa saunominen ja Lassen kanssa laitoin narun majoitusrakennuksen (Jukola) kaiteesta saunan portaiden kaiteen välille, jotta saunojat eivät eksyisi saunareissulla. Narua seuraten löytyi sauna ja toisesta päästä kämpä. Onnelasta ei viikonloppuna kuulunut mitään ja oletimme kaiken olevan järjestyksessä.

Mutta annas olla, kun maanantaiaamuna menimme Onnelaan! Paikalla oli varsin vihainen mies, joka laukoi: ”Minä saunapuhtaalla iholla harhailin pitkin pihoja, kunnes viimein löysin kämpälle, hyvä etten vilustunut, jne...” Hänen kanssaan saunassa ollut kurssikaveri sen sijaan ei ollut millänsäkään ja hän kertoi myöhemmin yhteisestä saunareissusta. Kaiteiden välillä ollut naru oli irronnut kämpän puoleisesta

päästä ja siksi majoitusrakennukseen ei heti löydetty. Hän jatkoi: ”Oltiin lauteilla ja kaverille tuli hankaluuksia. Lauteet olivat harvat ja rakennetut metallirungon varaan. Kaverilta valahtivat ”pallit” lauteiden väliin ja vieläpä kiinni polttavaan metallirunkoon. Hän ei saanut poikittain kääntyneitä pallejaan vedettyä lauteiden välistä pois ja niinpä kurssikaverin oli mentävä hätiin lauteiden alle.” Oli siinä murhetta kerrakseen! Aina iloisen Lassenkin naama meni vakavaksi ja hän heti puuttui ponnekkaasti tähän havaittuun epäkohtaan Onnelan saunassa.

Aika kului, kurssi edistyi ja kovaonninen kurssilainenkin alkoi muistella tapahtunutta huumorin kannalta. Kurssi oli hänelle varmasti ikimuistoinen, mutta sen tuloksena hän sai kuitenkin koirakaverin, jonka kanssa saattoi kulkea monia vuosia.